

STEVE BERRY

DE LINCOLN
MYTHE

DE FONTEIN

Proloog

Washington D.C.
10 september 1861

Abraham Lincoln wist zijn zelfbeheersing te bewaren, maar de vrouw tegenover hem stelde zijn geduld op de proef.

‘De generaal doet alleen wat alle fatsoenlijke burgers rechtvaardig vinden,’ zei ze.

Jessie Benton Frémont was de echtgenote van officier John Frémont, generaal in het Amerikaanse leger, de man die verantwoordelijk was voor alle militaire aangelegenheden van de Unie ten westen van de Mississippi. Als vermaard ontdekkingsreiziger en held van de Mexicaans-Amerikaanse Oorlog, was Frémont in mei benoemd tot leidinggevende. Een maand geleden, te midden van de woedende burgeroorlog in het Zuiden, had hij eenzijdig een vrijheidsverklaring afgekondigd voor alle slaven van rebellen in Missouri die de wapens hadden opgepakt tegen de Verenigde Staten. Dat was al ernstig genoeg, maar daar bleef het niet bij. Frémont had ook verklaard dat alle krijgsgevangenen zouden worden gefusilleerd.

‘Mevrouw,’ sprak Lincoln met zachte stem, ‘is uw echtgenoot werkelijk de mening toegedaan dat alle gevangengenomen rebellen ter dood moeten worden gebracht?’

‘Die mannen moeten weten dat ze hun land hebben verraden, en landverraders zijn in het verleden altijd ter dood veroordeeld.’

‘Realiseert u zich dat zodra we daarmee beginnen, de geconfedereerden al hun krijgsgevangenen zullen executeren om zich te wreken? Onze soldaten. Man voor man. Tot in het oneindige.’

‘Wij zijn niet de aanstichters van deze rebellie, meneer de president.’

De klok op de schoorsteenmantel gaf aan dat het bijna middernacht was. Drie uur geleden was er bij de presidentiële woning een boodschap afgeleverd, kort maar krachtig. *Mevrouw Frémont heeft een brief van generaal Frémont en een aantal mondelinge berichten, die ze het liefst zo spoedig mogelijk aan de president wil overbrengen. Indien het de president schikt, wil hij dan zo goed zijn een tijdstip te noemen waarop hij haar vanavond of morgenvroeg kan ontvangen.*

Hij had geantwoord dat ze meteen moest komen.

Ze stonden in de Rode Salon op de eerste verdieping, in het heldere licht van een kroonluchter. Hij was op de hoogte van deze imponerende vrouw. De dochter van een voormalige Amerikaanse senator, hoogopgeleid, opgegroeid in Washington D.C., politiek onderlegd. Tegen de wil van haar ouders in was ze op zeventienjarige leeftijd getrouwd met Frémont, aan wie ze in de loop der jaren vijf kinderen schonk. Ze had haar echtgenoot gesteund tijdens zijn expedities naar het Westen en stond hem terzijde toen hij diende als militair gouverneur van Californië en als een van de eerste senatoren voor die staat. Ze had samen met hem campagne gevoerd toen hij zich in 1856 opwierp als presidentskandidaat van de nieuwe Republikeinse Partij. Het volk kende hem als een groot pionier, bijgenaamd de Pathfinder, en zijn kandidatuur zorgde voor een hernieuwde populariteit. Hoewel John Frémont uiteindelijk verloor van Democraat James Buchanan, zou hij tot president zijn gekozen indien Pennsylvania anders had gestemd.

Voor Abraham Lincoln, de eerste Republikeinse president, lag het voor de hand om Frémont aan te stellen als bevelhebber van het Westen.

Nu had hij daar spijt van.

Kon het leven nog ellendiger worden?

De immense trots die hij in maart had gevoeld, toen hij de eed aflegde als de zestiende president, had plaatsgemaakt voor de kwelling van de burgeroorlog. Elf staten hadden zich van de Unie afgescheiden en hun eigen confederatie opgericht. Ze hadden de aanval geopend op Fort Sumter, waardoor hij gedwongen werd om alle Zuidelijke havens te blokkeren en de habeas-corporiswet, die bescherming bood tegen onrechtmatige vrijheidsberoving, op te schorten. Het leger van de Unie was naar het front gestuurd, maar leed een ontluisterende

nederlaag bij Bull Run – een verpletterende klap die Lincoln ervan overtuigde dat dit een langdurig en bloederig conflict zou worden.

En nu kwam Frémont met zijn grote bevrijdingsbelofte.

Hij kon de generaal best begrijpen. De rebellen hadden het Unieleger in het zuiden van Missouri een forse nederlaag toegediend en rukten verder op naar het noorden. Frémont voelde zich in het nauw gedreven, met beperkte mankracht en middelen. De situatie vroeg om een krachtdadig optreden, dus had hij in Missouri de staat van beleg uitgeroepen. Daarna was hij te ver gegaan met zijn verordening dat alle slaven van rebellen in vrijheid moesten worden gesteld.

Noch Lincoln zelf, noch het Congres, had dat ooit durven besluiten.

Verschillende verzoeken en zelfs een rechtstreeks bevel om die openbare verklaring te herroepen waren genegeerd. Nu had de generaal zijn vrouw gestuurd om een brief af te leveren en voor hem te pleiten.

‘Er spelen hier belangen mee, mevrouw, die veel verder reiken dan Missouri. Zoals u al zei woedt er momenteel een oorlog. Helaas zijn de punten waarover de tegenstanders in dit conflict verdeeld zijn niet zo eenduidig aan te wijzen.’

En het standpunt over de slavernij vormde wel het grootste misverstand.

Wat Abraham Lincoln betrof stond de slavernij niet eens ter discussie. Hij had de separatisten reeds een aanbod gedaan en gezegd dat ze hun slaven mochten houden. Ze konden zelfs een nieuwe vlag hissen, volksvertegenwoordigers naar Montgomery afvaardigen, en hun verdomde confederatie stichten – op voorwaarde dat ze de inning van Noordelijke tarieven in hun havens toestonden. Als het Zuiden geheel zou worden vrijgesteld van invoerrechten, zou dat de industrie van het Noorden verlammen en de nationale overheid tot bankroet drijven. Er zouden geen legers meer nodig zijn om de Unie te verslaan. De invoerbelasting vormde de belangrijkste inkomstenbron van het land. Zodra die bron opdroogde, zou het Noorden wankelen.

Maar het Zuiden had zijn voorstel verworpen en het vuur geopend op Fort Sumter.

‘Meneer de president, ik heb drie dagen gereisd in een overvolle trein, in smoorheet en erbarmelijk weer. Het was geen plezierige tocht, maar ik ben gekomen omdat de generaal u wil laten inzien dat

hij louter handelt in het hogere belang van deze natie. Rebellen hebben de wapens tegen ons opgenomen. Ze moeten worden tegengehouden en de slavernij dient te worden afgeschaft.’

‘Ik heb de generaal geschreven en hij weet wat mijn orders zijn,’ maakte hij duidelijk.

‘Mijn echtgenoot denkt dat hij het grote nadeel heeft te worden tegengewerkt door mensen in wie u alle vertrouwen stelt.’

Een vreemde reactie. ‘Wie bedoelt u?’

‘Hij gelooft dat u meer geneigd bent te luisteren naar uw adviseurs, mannen die dichter bij u staan dan hijzelf.’

‘En dat verklaart waarom hij mijn orders negeert? Mevrouw, zijn vrijheidsverklaring valt niet binnen de reikwijdte van de krijgswet, noch is ze geboren uit noodzaak. Hij heeft een politieke beslissing genomen, en een dergelijk besluit is niet aan hem. Nog geen paar weken geleden heb ik meneer Hay, mijn privésecretaris, naar de generaal gestuurd om hem te verzoeken de gewraakte passage van de proclamatie, waarin alle slaven in Missouri vrijheid wordt beloofd, te wijzigen. Er werd geen gehoor gegeven aan mijn verzoek. En nu stuurt de generaal opeens zijn echtgenote voor een persoonlijk onderhoud.’

Erger nog, het verslag van Hay had duidelijk gemaakt dat er onder Frémonts commando veel corruptie heerste en zijn troepen elk moment in opstand konden komen. Niet verrassend. Frémont was halsstarrig, hysterisch en onbezonnen. Zijn hele carrière bestond uit het ene fiasco na het andere. In 1856 had hij het advies van politieke experts in de wind geslagen en de slavernij tot hoofdthema gemaakt van zijn presidentiële campagne. Het land was nog niet klaar voor zo’n radicale omwenteling. Het volk was er niet rijp voor.

En dat had hem de overwinning gekost.

‘De generaal is ervan overtuigd,’ zei Jessie Frémont, ‘dat het een langdurig en vreselijk karwei gaat worden om de rebellen alleen met wapens in het gareel te krijgen. Teneinde de steun van andere landen te verwerven, moeten we andere overwegingen laten meespelen. De generaal weet dat de Engelsen meer voelen voor een geleidelijke bevrijding van de slaven, en dat er onder belangrijke heren in het Zuiden het sterke verlangen bestaat om aan dat gevoel tegemoet te komen. We kunnen dat niet laten gebeuren. Als president beseft u ongetwijfeld dat we aan de vooravond staan van de erkenning van

het Zuiden door Engeland, Frankrijk en Spanje. Engeland vanwege de katoenhandel. Frankrijk omdat de keizer ons slechtgezind is –
‘U bent nogal een politicus. En dat voor een vrouw.’

‘Ik ben niet onkundig van wat er in de wereld gebeurt. Misschien zou het u sieren, als een man die dit machtige ambt nog maar net bekleedt, om de mening van anderen serieus te nemen.’

Dat was een belediging die hij eerder had gehoord. Hij had de verkiezingen in 1860 gewonnen dankzij een breuk in de Democratische Partij, die stom genoeg twee kandidaten had aangedragen. Daarna had de nieuw gevormde Constitutionele Uniepartij een eigen kandidaat naar voren geschoven. Met zijn drieën behaalden ze 48 procent van de stemmen en kregen ze onderling 123 kiesmannen, zodat hij met zijn 40 procent en 180 kiesmannen de zege kon opeisen. Toegegeven, hij was maar een simpele advocaat uit Illinois, met niet meer landelijke bestuurservaring dan één termijn in het Huis van Afgevaardigden. Hij had de strijd om de senaatszetel voor Illinois in 1858 zelfs verloren van zijn oude rivaal Stephen Douglas. Maar nu, op tweeënvijftigjarige leeftijd, met een ambtstermijn van vier jaar in het Witte Huis, bevond hij zich te midden van de grootste constitutionele crisis die het land ooit had gekend.

‘Neemt u van mij aan, mevrouw, dat ik wel móét luisteren naar de mening van anderen, aangezien ik er elke dag mee om de oren wordt geslagen. De generaal had de slavenkwestie nooit bij deze oorlog mogen betrekken. Dit is een strijd voor een groot nationaal belang en de negers hebben daar niets mee te maken.’

‘U vergist zich, meneer.’

Hij had deze vrouw de nodige vrijheid gegeven, indachtig het feit dat ze alleen haar man verdedigde, zoals het een echtgenote betaamde.

Maar nu grensde het gedrag van allebei de Frémonts aan verraad.

‘Mevrouw, door wat de generaal heeft gedaan, heroverweegt Kentucky of ze bij de Unie willen blijven of zich bij de rebellen willen aansluiten. Maryland, Missouri en diverse andere grensstaten bezinnen zich eveneens op hun positie. Als de afschaffing van de slavernij de inzet wordt van dit conflict, zullen we gegarandeerd het onderspit delven.’

Ze opende haar mond om te spreken, maar hij hief een hand om haar het zwijgen op te leggen.

‘Ik heb er nooit enige twijfel over laten bestaan: het is mijn taak de Unie te redden. En ik zal de kortste weg kiezen die de grondwet toestaat. Hoe eerder het nationaal gezag kan worden hersteld, hoe meer de Unie zal lijken op de Unie van voorheen. Als ik de Unie kon redden door geen enkele slaaf te bevrijden, zou ik dat doen. Als ik de Unie kon redden door alle slaven te bevrijden, zou ik dat doen. Als ik de Unie kon redden door sommige slaven te bevrijden en andere niet, zou ik dat ook doen. Wat ik doe met betrekking tot de slavernij, en het gekleurde ras, doe ik vanuit de overtuiging dat het bijdraagt aan het behoud van de Unie. Wat ik nalaat te doen, laat ik na vanuit de overtuiging dat het níét bijdraagt aan het behoud van de Unie. Ik zal mij minder inspannen wanneer ik geloof dat mijn handelen de zaak schaadt, en ik zal mij meer inspannen wanneer ik geloof dat het de zaak bevordert.’

‘Dan bent u niet mijn president, meneer. Noch de president van degenen die op u hebben gestemd.’

‘Maar ik ben wél de president van dit land. Dus breng deze boodschap over aan de generaal. Hij is naar het westen gestuurd om het leger naar Memphis te leiden en verder op te rukken naar het oosten. Dat zijn nog altijd zijn orders. Hij zal ofwel mijn bevelen opvolgen of van zijn post worden ontheven.’

‘Ik moet u waarschuwen, meneer. Het kan hard tegen hard worden wanneer u de generaal blijft dwarsbomen. Hij zou voor zichzelf kunnen beginnen.’

De federale schatkist was leeg. Het ministerie van Oorlog een puinhoop. De legers van de Unie leken nergens bereid om verder te trekken. En nu dreigden deze vrouw en haar arrogante echtgenoot met een opstand? Hij zou ze allebei moeten laten arresteren. Helaas was de eenzijdige vrijheidsverklaring van Frémont populair geworden onder abolitionisten en liberale Republikeinen die de slavernij het liefst morgen zouden willen afschaffen. Een ondoordachte aanval op hun voorvechter zou politieke zelfmoord kunnen zijn.

‘Deze bespreking is afgelopen,’ zei hij.

Ze wierp hem een nijdige blik toe, waaruit sprak dat ze het niet gewend was weggestuurd te worden. Hij negeerde haar minachting en liep naar de deur om die voor haar te openen. John Hay, zijn privé-secretaris, stond buiten in de gang, evenals een van de bewakers.

Mevrouw Frémont passeerde Hay zonder een woord te zeggen terwijl de bewaker haar uitgeleide deed. Hij wachtte tot hij de voordeur hoorde open- en dichtgaan, alvorens Hay een teken te geven zich bij hem te voegen in de salon.

‘De brutaliteit van dat mens,’ zei hij. ‘We zijn niet eens gaan zitten. Ze gaf mij geen kans haar een stoel aan te bieden. Ze werkte mij zo geweldig op de zenuwen dat ik al mijn onbeholpen tact moest aanwenden om niet met haar te bekvechten.’

‘Haar echtgenoot is geen haar beter. Als bevelvoerder schiet hij ernstig tekort.’

Hij knikte. ‘Frémonts fout is dat hij zichzelf afzondert. Hij weet niet wat er gaande is inzake de kwestie waarmee hij zich inlaat.’

‘En hij weigert te luisteren.’

‘Zijn vrouw dreigde zelfs dat hij misschien zijn eigen regering zou vormen.’

Hay schudde geschokt het hoofd.

Lincoln nam een besluit. ‘De generaal zal van zijn taak worden ontheven. Maar niet voordat we een geschikte vervanger hebben gevonden. Zoek er een. Geruisloos, uiteraard.’

Hay knikte. ‘Begrepen.’

Nu pas viel zijn oog op de grote envelop die zijn trouwe assistent vasthield. Hij gebaarde ernaar. ‘Wat is dat?’

‘Het is vanavond laat gearriveerd uit Pennsylvania. Wheatland.’

Hij kende de locatie. Het huis van zijn voorganger, James Buchanan. Een man voor wie het Noorden geen goed woord overhad. Velen zeiden dat hij de weg had bereid voor de afscheiding van South Carolina, maar Buchanan legde de schuld bij de ‘buitensporige bemoeienis van de noorderlingen met het slavernijvraagstuk’.

Krasse, partijdige woorden voor een president.

Daarna ging Buchanan een stap verder door te zeggen dat het aan de slavenstaten zelf moest worden overgelaten hoe ze hun interne zaken regelden. Bovendien zouden de Noordelijke staten alle wetten moeten intrekken die slaven aanmoedigden om op de vlucht te slaan. Zo niet, dan zouden *de benadeelde staten, na eerst alle vreedzame en grondwettige middelen tot schadeloosstelling te hebben uitgeput, gerechtigd zijn in verzet te komen tegen de regering van de Unie.*

Hetgeen neerkwam op een presidentiële goedkeuring voor rebellie.

‘Wat wil de voormalige president?’

‘Ik heb hem niet geopend.’ Hay overhandigde de envelop. Op de voorzijde stonden een paar woorden gekrabbeld: ALLEEN BESTEMD VOOR DHR. LINCOLN. ‘Ik heb zijn wens gerespecteerd.’

Hij was moe. Aan het eind van deze lange dag had mevrouw Frémont hem zijn laatste beetje kracht gekost. Maar hij was nieuwsgierig. Buchanan had haast niet kunnen wachten om zijn ambt neer te leggen. Op de dag van Lincolns inauguratie had hij daar, tijdens hun terugrit in een open koets vanaf het Capitool, geen geheim van gemaakt. *Als u net zo blij zult zijn om uw intrek te nemen in het Witte Huis als ik bij mijn thuiskomst in Wheatland, bent u waarlijk een gelukkig mens.*

‘Je kunt gaan,’ zei hij tegen Hay. ‘Ik zal dit bestuderen en dan ga ik zelf naar bed.’

Zijn secretaris vertrok, en hij bleef alleen in de salon zitten. Hij verbrak het zegel op de envelop en haalde er twee vellen uit. Het ene was een stuk perkament, verkleurd door ouderdom, met watervlekken, droog en broos. Het andere was van zacht velijn – nieuwer, de zwarte inkt vers, beschreven in een ferm mannelijk handschrift.

Hij las eerst het velijnpapier.

Ik heb u achtergelaten met een land dat in een deplorabele staat verkeert en daarvoor bied ik mijn excuses aan. Ik beging ten eerste de fout om tijdens mijn inauguratie te verklaren dat ik mij niet herkiesbaar zou stellen. Mijn motief was zuiver. Ik wilde mijn optreden als staatshoofd door niets laten beïnvloeden, behalve de wens om het volk bekwaam en trouw te dienen, in de hoop met dankbaarheid te worden herinnerd, door mijn landgenoten. Maar dat mocht niet zo zijn. Op de dag dat ik de presidentiële eed aflegde, lag er bij mijn terugkeer in het Witte Huis een verzegeld pakketje op mij te wachten, vergelijkbaar in vorm en grootte met deze envelop. Hierin zat een brief van mijn voorganger, de heer Pierce, samen met het document dat ik heb bijgestoten. Pierce schreef dat de bijlage voor het eerst ter hand was gesteld aan Washington zelf, die besloot dat het document van president op president moest worden overgedragen, waarna eenieder ermee kon

doen wat hem het beste leek. Ik weet dat u en veel anderen mij verantwoordelijk houden voor het huidige nationale conflict. Maar lees het document voordat u mij verder bekritiseert. U zult moeten toegeven dat ik al het mogelijke heb geprobeerd, om mij aan het beschreven mandaat te houden. Ik heb aandachtig geluisterd naar uw inaugurele rede. U liet zich nadrukkelijk ontvallen dat de Staten van de Unie voor altijd in naam en tekst zijn verbonden. Wees daar niet zo zeker van. Niet alles is wat het lijkt. Ik was aanvankelijk niet van plan dit door te geven, maar in plaats daarvan het document te verbranden. De afgelopen paar maanden, weg van het regeringstumult en de last van de nationale crisis, ben ik tot de conclusie gekomen dat de waarheid onder ogen moet worden gezien. Toen South Carolina brak met de Unie, verklaarde ik publiekelijk dat ik de laatste president van de Verenigde Staten zou kunnen zijn. U noemde die opmerking ronduit bespottelijk. Misschien zult u zien dat ik niet zo dwaas was als u toen dacht. Ik heb het gevoel dat ik mijn taak naar eer en geweten heb vervuld, hoewel de uitvoering mogelijkerevijs te wensen overliet. Wat het resultaat ook moge zijn, ik zal tot mijn dood overtuigd zijn dat ik het goede voorhad met mijn land.

Hij keek op van de brief. Wat een vreemde klaagzang. En een boodschap overgedragen van president op president, die Buchanan tot nu toe had achtergehouden?

Hij wreef in zijn vermoeide ogen en schoof het tweede vel dichterbij. De inkt was vervaagd; het schrift deftiger en moeilijk leesbaar.

Handtekeningen sierden de onderkant van het perkament.

Hij nam de hele bladzijde vluchtig door.

Toen las hij de woorden opnieuw.

Zorgvuldiger.

De gedachte aan slaap was allang vervlogen.

Wat schreef Buchanan ook alweer?

Niet alles is wat het lijkt.

‘Dit kan niet waar zijn,’ mompelde hij.

DEEL EEN

1

Voor de kust van Denemarken

Woensdag 8 oktober

19.40 uur

Cotton Malone had aan één blik genoeg om te weten dat er problemen op komst waren.

De Sont, die het Noord-Deense eiland Seeland scheidde van de Zuid-Zweedse provincie Skåne län, doorgaans een van de drukste waterwegen ter wereld, lag er rustig bij. Op het grijsblauwe water waren slechts twee boten te zien: die van hemzelf en het snel naderende silhouet van de boot die op hen afstevende.

Malone had het vaartuig opgemerkt net na hun vertrek vanaf de kade in Landskrona, aan de Zweedse kant van de zeestraat. Een rood-witte twintigvoeter met dubbele binnenboordmotor. Hij had zijn eigen boot, een vijftienvoeter met één buitenboordmotor, gehuurd in de haven van Kopenhagen. De motor bracht een jankend geluid voort, terwijl Malone door de lichte branding ploegde, onder een heldere hemel, in de frisse avondlucht zonder een zuchtje wind – heerlijk najaarsweer voor Scandinavië.

Drie uur geleden was hij nog aan het werk geweest in zijn boekwinkel aan Højbro Plads. Hij was van plan geweest te dineren in Café Norden, zoals hij bijna elke avond deed. Een telefoontje van Stephanie Nelle, zijn voormalige baas bij het ministerie van Justitie, had echter roet in het eten gegooid.

‘Ik heb een gunst nodig,’ begon Stephanie. ‘Ik zou het niet vragen als het niet dringend was. Het gaat om een man genaamd Barry Kirk. Kort zwart haar, spitse neus. Je moet hem voor mij gaan halen.’

Hij hoorde de urgentie in haar verzoek.

'Er is een agent van mij onderweg, maar hij heeft vertraging opgelopen. Ik weet niet wanneer hij ter plaatse is, en deze man moet nu opgehaald worden.'

'Je gaat me zeker niet vertellen waarom?'

'Daar mag ik niets over zeggen. Maar jij bent het dichtst bij hem. Hij staat in Zweden, aan de overkant van het water, te wachten tot er iemand komt.'

'Dat klinkt als narigheid.'

'Een van mijn agenten is vermist.'

Hij haatte die woorden.

'Kirk weet misschien waar hij is. Het is belangrijk hem vlug in veiligheid te brengen. Ik hoop zo eventuele problemen voor te zijn. Breng hem gewoon naar je winkel en hou hem daar tot mijn mannetje langskomt.'

'Ik regel het wel.'

'Nog één ding, Cotton. Neem je wapen mee.'

Hij was onmiddellijk de trap op gelopen naar zijn appartement op de derde verdieping boven zijn boekwinkel, waar hij onder zijn bed de rugzak pakte die hij altijd had klaarliggen, met een legitimatiebewijs, het nodige geld, een telefoon en een Beretta, zijn oude dienstwapen van de Magellan Billet dat hij na zijn vertrek van Stephanie had mogen houden.

Hij droeg het pistool nu onder zijn jas, stevig genesteld tegen zijn onderrug.

'Ze komen dichterbij,' zei Barry Kirk.

Alsof hij dat niet wist. Twee motoren waren altijd beter dan een.

Malone hield het stuurwiel recht en de gashendel driekwart open. Hij besloot volle kracht vooruit te schakelen en de boeg verhieft zich toen de V-vormige romp versnelde. Met een blik achterom zag hij twee mannen op de boot: de een stond aan het roer en de ander had een pistool.

Dit werd hoe langer, hoe mooier.

Ze waren niet eens halverwege de zeestraat, nog altijd in Zweedse wateren, en voeren diagonaal naar het zuidwesten, richting Kopenhagen. Hij had ook met een auto de Sontbrug kunnen oversteken, die Denemarken verbond met Zweden, maar dat zou een uur langer

hebben geduurd. Over het water was sneller en Stephanie had duidelijk haast, dus had hij het Bowrider-speedbootje gehoord bij zijn vaste adres in de haven. Een boot huren was veel goedkoper dan er een bezitten, zeker als je bedacht hoe weinig hij zich op het water begaf.

‘Wat ben je van plan te doen?’

Een stomme vraag. Kirk was echt irritant. Hij had hem ongeduldig heen en weer lopend op de kade aangetroffen, precies op de plek waar Stephanie had gezegd dat hij zou wachten. Er waren codeworden afgesproken zodat ze allebei zouden weten of ze de juiste persoon hadden gevonden. Joseph voor Malone. Moroni voor Kirk.

Rare keuzes.

‘Weet je wie die mannen zijn?’ vroeg hij.

‘Ze willen me vermoorden.’

Hij bleef koers zetten naar Denemarken, terwijl de romp met schokkende stoten door de golven kliefde en het water deed opstuiven.

‘En waarom willen ze je vermoorden?’ vroeg hij boven het motorgebulder uit.

‘Wie ben jij eigenlijk?’

Hij wierp Kirk een korte blik toe. ‘De man die je armzalige leven gaat redden.’

Hun achtervolgers waren op minder dan dertig meter genaderd.

Malone speurde de volledige horizon af en kon nergens een ander vaartuig ontdekken. De schemering begon in te vallen en het azuurblauw van de lucht maakte plaats voor grijstinten.

Er klonk een knal.

Toen nog een.

Hij draaide zich met een ruk om.

De schutter in de achtervolgende boot nam hen onder vuur.

‘Ga liggen!’ riep hij tegen Kirk. Hij dook zelf ook ineen, maar hield koers en snelheid.

Weer twee schoten.

Er sloeg een kogel in de glasvezel, links van hem.

De andere boot had de afstand verkleind tot vijftien meter. Hij besloot zijn achtervolgers iets te geven om over na te denken. Hij reikte naar achteren, haalde zijn Beretta tevoorschijn en schoot een kogel hun kant op.

Hij zag de boot naar stuurboord slingeren.

Ze bevonden zich nog ruim een kilometer van de Deense kust, bijna in het midden van de Sont. De andere boot beschreef een lus en kwam nu van rechts, een koers aanhoudend die precies voor hen langs zou voeren. Hij bemerkte dat het pistool was verruild voor een automatisch geweer met korte loop.

Dan was er maar één oplossing.

Hij verlegde zijn koers en stuurde recht op hen af.

Tijd om te zien wie het meeste lef had.

Een kort salvo knetterde door de lucht. Malone dook naar het dek, met één hand aan het stuur. Kogels floten over zijn hoofd en een aantal boorde zich in de boeg. Hij riskeerde een blik op het water. De andere boot was naar bakboord uitgeweken en weer omgedraaid, in aanloop naar een beschieting van hun achtersteven, waar het open dek weinig dekking bood.

De directe aanpak leek hem het beste.

Maar hij zou precies het juiste moment moeten kiezen.

Hij liet de kleine speedboot voortrazen, bijna op vol vermogen, terwijl de boeg van de achtervolgers nog altijd op hem afstevende.

‘Blijf liggen,’ herhaalde hij tegen Kirk.

Al maakte hij zich geen zorgen dat zijn passagier niet zou gehoorzamen. Kirk klampte zich angstvallig vast aan het dek, onder de zijpanelen. Malone hield zijn Beretta in de aanslag, maar wel verborgen uit het zicht. De andere boot overbrugde de afstand tussen hen.

En snel ook.

Vijftig meter...

Veertig...

Dertig.

Met een ruk aan de gashendel bracht Malone de motor terug naar stationair. De snelheid verdween abrupt en de boeg zakte in het water. Ze gleden een paar meter door en kwamen toen tot stilstand. De andere boot bleef naderen en verscheen naast hen.

De man met het geweer richtte.

Maar voordat hij een salvo kon afvuren, schoot Malone hem in de borst.

De boot racete voorbij.

Hij zette de gashendel weer open en de motor kwam bulderend tot leven.

In het andere vaartuig zag hij de bestuurder omlaagreiken en het geweer oppakken. Na een wijde bocht zette de boot weer koers in hun richting.

Zijn list had één keer gewerkt.

Hij zou geen tweede keer werken.

Er lag nog bijna een kilometer water tussen hen en de Deense kust, en hij kon het andere vaartuig niet te snel af zijn. Misschien was hij beter wendbaar, maar hoelang zou hij de ander kunnen ontwijken? Er zat niets anders op dan het gevecht aangaan.

Malone keek voor zich en bepaalde zijn positie.

Hij bevond zich zo'n acht kilometer ten noorden van de rand van Kopenhagen, bij de plek waar vroeger zijn oude vriend Henrik Thorvaldsen had gewoond.

'Kijk daar eens,' hoorde hij Kirk zeggen.

Hij draaide zich om.

Honderd meter verder zag hij de andere boot op hen afkomen. Maar uit de almaar donker wordende lucht in het westen was een Cessna, een eenmotorige hoogdekker, aan een duikvlucht begonnen. Het typische driewielige onderstel scheerde amper twee meter boven het wateroppervlak en toen rakelings over de andere boot, waarbij de wielen bijna in botsing kwamen met de bestuurder, die instinctief wegdook en kennelijk het stuur losliet omdat de boeg ongecontroleerd naar links schommelde.

Malone maakte van het moment gebruik om koers te zetten naar zijn aanvaller.

Het vliegtuig helde schuin opwaarts, won aan hoogte en keerde terug voor een volgende scheervlucht. Hij vroeg zich af of de piloot beseftte dat er dadelijk een automatisch wapen hemelwaarts zou worden gericht, dus stevende hij recht op het dreigende gevaar af, zo snel als zijn motor toeliet. De andere boot lag inmiddels stil in het water en de opvarende had alleen aandacht voor het vliegtuig.

Wat Malone in staat stelde om dichterbij te komen.

Hij was dankbaar voor de afleidingsmanoeuvre, maar die assistentie kon elk moment rampzalig aflopen. Malone zag dat het automatisch wapen op het toestel werd gericht.

'Kom hierheen,' schreeuwde hij tegen Kirk.

De man verroerde zich niet.

‘Ik hoef je toch niet te komen halen?’

Kirk stond op.

‘Neem het roer over. Hou ons recht.’

‘Wat? Ik?’

‘Doe het.’

Kirk greep het stuur.

Malone stapte naar de achtersteven, zette zijn voeten schrap en richtte het pistool.

Het vliegtuig bleef dalen. De andere man stond klaar met zijn geweer. Malone wist dat het deinende dek hem maar een paar kansen bood. De gewapende kerel realiseerde zich opeens dat de speedboot en de Cessna tegelijkertijd op hem afkwamen.

Allebei een bedreiging.

Wat te doen?

Malone vuurde twee keer. En miste.

Met zijn derde schot raakte hij het andere vaartuig.

De man wendde zich naar rechts, hij had besloten dat de boot een groter probleem vormde. Het vierde schot van Malone trof de man in zijn borst, waardoor het lichaam naar achteren schokte en overboord in het water verdween.

Het vliegtuig raasde langs, de wielen vervaarlijk laag.

Zowel hij als Kirk bukte.

Malone greep het stuurwiel, minderde vaart en zwenkte terug naar hun vijand. Hij naderde de boot vanaf de achtersteven, met zijn pistool klaar om te schieten. Er dreef een lichaam in het water en op het dek lag er nog een. Verder was er niemand aan boord.

‘Ik heb me met jou een hoop ellende op de hals gehaald,’ zei hij tegen Kirk.

Nu de rust was weergekeerd werd de stilte alleen verbroken door het stationair gorgelen van de buitenboordmotor en het water dat tegen de romp van beide boten klotste. Hij hoorde dit eigenlijk te melden bij de lokale autoriteiten. De Zweden? De Denen? Maar gezien de betrokkenheid van Stephanie en de Magellan Billet wist hij dat samenwerken met de plaatselijke politie niet echt een optie was.

Ze had daar een bloedhekel aan.

Hij staarde naar de schemerige hemel en zag de Cessna, nu op een hoogte van een paar duizend voet, recht boven hun hoofd passeren.

Er sprong iemand uit het toestel.

Een valscherp ging open, opbollend in de lucht. De parachutist liet zich in een strakke spiraal naar beneden glijden. Malone had zelf een paar keer parachute gesprongen en kon zien dat deze skydiver wist wat hij deed, want hij liet het scherm overhellen en navigeerde recht op hen af, om op minder dan vijftig meter afstand met zijn voeten door het water te scheren.

Malone bracht de boot behoedzaam langsij.

De man die zichzelf aan boord hees was misschien eind twintig. Zijn blonde haar leek meer te zijn gemaaid dan geknipt, en zijn stralende gezicht was gladgeschoren en toonde een vriendelijke tandpas-taglimlach. Hij droeg een spijkerbroek en een donkere pullover, die plakten aan een gespierd lichaam.

‘Koud water hebben jullie hier,’ zei de jongeman. ‘Ik stel het zeer op prijs dat je op mij hebt gewacht. Sorry dat ik wat laat ben.’

Malone wees naar het vervagende propellergeronk van het kleine toestel dat oostwaarts bleef vliegen. ‘Iemand aan boord?’

‘Nope. Automatische piloot. Maar de brandstof is bijna op. Nog een paar minuten of zo, en dan gaat ie de Oostzee in.’

‘Een duur grapje.’

De jongeman haalde zijn schouders op. ‘Gejat van een gast die er wel een kan missen.’

‘Wie ben je?’

‘O ja, dat is waar ook. Soms vergeet ik mijn manieren.’

Er werd een natte hand uitgestoken.

‘Luke Daniels is de naam. Magellan Billet.’

Van Steve Berry verschenen eveneens bij De Fontein:

- De Amberzaal* (2004)
- De Romanov voorspelling* (2005)
- Het derde geheim* (2006)
- De erfenis van de Tempeliers* (2007)
- De Alexandrië-connectie* (2008)
- Het Venetiaans bedrog* (2009)
- Het geheim van de kathedraal* (2010)
- Het complot van Parijs* (2011)
- De tombe van de keizer* (2012)
- Het Columbus mysterie* (2013)
- De Jefferson code* (2014)
- Het Koningsbedrog* (2015)
- Het patriottenspel* (2017)

Eerste druk mei 2016
Tweede druk juli 2016
Derde druk juni 2017

© 2014 Steve Berry
© 2016 voor deze uitgave: Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Oorspronkelijke titel *The Lincoln Myth*

Oorspronkelijke uitgever Ballantine Books, een imprint van Random House, onderdeel van Random House LLC, een Penguin Random House Company, New York

Vertaling Gert-Jan Kramer

Omslagontwerp en -beeld Studio Jan de Boer, Amsterdam

Auteursfoto omslag Kelly Campbell

Opmaak binnenwerk V3-Services, Baarn

ISBN 978 90 261 3887 4

ISBN e-book 978 90 261 3888 1

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

De Lincoln mythe is een fictief verhaal. Met uitzondering van de bekende bestaande personen, gebeurtenissen en locaties die voorkomen in het verhaal, komen alle namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen uit de fantasie van de auteur of zijn ze fictioneel gebruikt. Enige gelijkenis met bestaande nog levende personen of recente gebeurtenissen of plaatsen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.